

Tredje söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Petri och Pauli söndag

(Kallelsen till Guds rike - Den stora festmåltidens söndag)

Sak. 3:1-7; Ef. 2:11-22; Luk. 14:16-24; Ps. 18:18b-19 - Ps. 18:2-3, 20

Att tacka nej till en festmåltid kan verka allmänt ohyfsat: det är väl klart att jag glatt tackar ja till en inbjudan. Men ibland kan det vara så, att man faktiskt inte har möjlighet att vara med. Evangelietexten idag talar om en inbjudan, men inte till vilken fest som helst. Och att tacka nej till denna är mer än ohyfsat: det är direkt dumdrigt.

Evangelietexten idag talar om en man som bjuder in till festmåltid. Men vem är denne man? Många inbjudna ursäktar sig och vill inte komma. Vilka är dessa? Vilka skäl har de för att inte delta i festmåltiden? De som ändå kom, vilka var de? Hade de inget bättre för sig än att gå på fest? Frågorna är många och en avslutande är vad konsekvensen blev för de som tackade nej?

Festen det talas om är Den Stora Festen; Bröllopsfesten; Den Himmelska Festen. Och mannen som bjuder in är ingen mindre än vår Herre. Det är med andra ord en inbjudan, kallelsen, till ett liv i och med Jesus Kristus.

Texten redogör för hur människor blir inbjudna att sitta med vid bordet. Vissa tackar nej. Andra tackar ja. Texten talar inte om människor som inte får någon inbjudan – och därmed inte har kännedom om festen – utan enbart om inbjudna. Distinktionen är viktig och jag återkommer till den.

Som sagt, vissa tackar ja till inbjudan; andra tackar nej. Men vad skiljer dessa från varandra? Det vi får reda på i texten är att de som tackar nej uppger skäl och ursäktar sig medan de som tackar ja alla är mindre bemedlade; sjuka och krymplingar. Skillnaden ligger i ägodelar och jordiska bestyr. Ting som leder tanken bort från räddning; något som de sjuka och fattiga däremot var öppna och lyhörda för.

Samma mönster ser vi idag. Människor som, kanske plötsligt, drabbas av sjukdom, olyckor, dödsfall – eller på annat vis tvingas slå halt i livet; tvingas ta ett steg ut från ekorrhjul eller bekvämlighet – öppnar en ny kanal i hjärtat och ställs inför frågor om liv och död. Inte sällan är det i svåra stunder man finner tron på Gud och väljer att sedan följa Jesus.

Ett annat och motsvarande exempel finner vi när vi jämför kyrkans förutsättningar i världen. I många länder kämpar människor för att över huvud taget få praktisera ett kristet liv. Liturgin firas i löndom; inte sällan med livet som insats. Detta är människor som har tackat ja till vår Herres inbjudan; sagt ja till kallelsen och i samma ögonblick satt sig i en mycket utsatt situation. Men sanning och samvete kan inte kuvas – bara korrumpas. Samtidigt har vi här hemma alla möjligheter att fira mässan; öppet bekänna och leva vårt dop utan att därför riskera att vårt blod spills. Vad är vi beredda att offra?

Tredje söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Vissa är, med andra ord, beredda att offra livet för en plats vid festmåltiden. Andra verkar inte bry sig nämnvärt. Skillnaden, återigen, ligger i om människor är öppna för livet eller om de är bedövade av bekvämlighet och ägodelar.

Vad blir då konsekvenserna för dem som tackar nej? Ja, de som tackar nej till festen vänder därmed också Gud ryggen; väljer ett liv utan Kristus. Konsekvensen blir, som Johannes döparen sade i sitt sista vittnesmål: ”Den som tror på Sonen har evigt liv. Men den som vägrar att tro på Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom.”¹

Hur är det då med människor som inte har fått någon inbjudan? Ja, en människa som inte äger kännedom om Sanningen, kan ju inte lastas för det. Samtidigt är alla människor önskade och omfattade av Guds kärleks nåd. Om det finns någon som inte har bjudits in, kallats, så är det vår uppgift – vi som är del av Kyrkan – att räcka över den inbjudan. För som vi hörde i evangeliet så finns det ännu plats runt bordet.

När vi så, som kristna, går ut och bjuder in till Den stora festen i Himmelen undrar folk förstås om vi inte har något att erbjuda som, så att säga, ligger på denna sida evigheten. Det perspektiv vi arbetar med är svårt att få grepp om och att prata räddning i vårt fredliga land, kan te sig meningslöst. Kom då ihåg att liturgin vi firar om söndagarna, Den Heliga Mässan, inte är något annat än en försmak av bröllopfesten; Den stora festmåltiden.

Vi hörde i episteltexten idag, vad aposteln Paulus skriver till efesierna; ” Men nu har ni, som är i Kristus Jesus och som en gång var långt borta, kommit nära genom Kristi blod”. Det är blodet vi får del i genom Herrens Heliga Måltid. Så visst har vi något att erbjuda denna sida evigheten när vi som döpta och lärjungar räcker över inbjudan till våra medmänniskor.

Vi firar idag Petri och Pauli dag, två av Kyrkans mest tongivande apostlar. De var verksamma i en tid då Kyrkan, eller Vägens folk som de tidiga kristna kallades, var förbjuden; en tid då alla inte hade nåtts av det glada budskapet.

Paulus var, innan han mötte Jesus, en av dem som förföljde och fängslade kristna. Men sedan han mött Jesus, omvände sig och lät sig döpas, spred han med iver evangelium bland hedningarna.

Hos oss har det på nytt blivit som på Paulus’ tid. Få känner till Jesus Kristus och att han är den enda vägen till Fadern. Jesus Kristus är vägen, sanningen och livet. Även om vi här i vår del av världen inte lider ett blodigt martyrium, så är situationen för Kyrkan svår. Det är nu vår uppgift att som döpta, likt apostlarna, fortsätta att trycka upp inbjudningskort till Den stora festen. För det finns fortfarande plats runt bordet.

Vi skall, som den Helige Polykarpos (död 155) mycket riktigt påpekar: inte söka eller stå efter förföljelse. Men vi skall heller inte backa för svårigheter; inte backa för spott och spe. Ordet martyr betyder vittne och det är vittnen vi skall vara. Orädda vittnen. Vi skall fortsätta bjuda in till Kyrkans gemenskap och undervisning; till söndagens Heliga Mässa; försmaken av Himmelriket.

Vi, som döpta, vet att det inte bara är ohyfsat att tacka nej, utan rent av dumdrigt.

---

¹ Joh 3:36